

Η Κρυμμένη Ιστορία του Στίχου Σαράντα - Αριθμός Τριάντα Δύο

Ιεζεκιήλ Αριθμός Δεκατρία

Jeff Pippenger

2026-10-02

Το προειδοποιητικό μήνυμα στο βιβλίο του Ιεζεκιήλ είναι το «σημείο της πολιορκίας». Όταν άρχισε η πολιορκία, η σύζυγος του Ιεζεκιήλ πέθανε, και δόθηκε εντολή στον Ιεζεκιήλ να μη θρηνήσει τον θάνατό της. Ο θάνατός της, συνοδευόμενος από την απουσία πένθους εκ μέρους του για τον θάνατό της, συμβόλιζε την πολιορκία και την επικείμενη καταστροφή της Ιερουσαλήμ. Οι πράξεις του και ο θάνατός της αποτελούν προειδοποιητικό σημείο, προτυπώνοντας ένα μελλοντικό προειδοποιητικό σημείο που εκτέθηκε από τον Ιησού ως το «βδέλυγμα της ερημώσεως».

Όταν λοιπόν δείτε τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως, τὸ λεχθὲν διὰ Δανιὴλ τοῦ προφήτου, νὰ ἴσταται ἐν τῷ ἁγίῳ τόπῳ, (ὁ ἀναγινώσκων νοεῖτω). Κατὰ Ματθαῖον 24:15.

Όταν τα ρωμαϊκά λάβαρα τοποθετήθηκαν μέσα στον περίβολο του ναού, οι Χριστιανοί στην Ιερουσαλήμ έπρεπε να φύγουν από την πόλη. Οι δύο μάρτυρες του σημείου της καταστροφής της Ιερουσαλήμ τονίζουν τη σοβαρότητα του να αναγνωρισθεί εκ των προτέρων το «σημείο» πριν από την πολιορκία, και η έμπνευση προσδιορίζει περαιτέρω ότι αυτοί οι δύο μάρτυρες βρίσκουν την «πιο άμεση εφαρμογή» τους στις έσχατες ημέρες. Μιλώντας για την προειδοποίηση του Χριστού σχετικά με την καταστροφή της Ιερουσαλήμ σε συνάφεια με το ότι ο Ιεζεκιήλ και ο Ιωάννης βρίσκονταν σε όραση του ναού, η Αδελφή White έγραψε:

«Ενώ αυτές οι προφητείες έλαβαν μερική εκπλήρωση κατά την καταστροφή της Ιερουσαλήμ, έχουν αμεσότερη εφαρμογή στις έσχατες ημέρες.

«Στεκόμαστε στο κατώφλι μεγάλων και σοβαρών γεγονότων. Η προφητεία εκπληρώνεται ταχέως. Ο Κύριος είναι προ των θυρών. Σύντομα πρόκειται να ανοιχθεί ενώπιόν μας μια περίοδος συντριπτικού ενδιαφέροντος για όλους τους ζωντανούς. Οι αντιπαραθέσεις του παρελθόντος πρόκειται να αναζωπυρωθούν· νέες αντιπαραθέσεις θα ανακύψουν. Οι σκηνές που πρόκειται να εκτυλιχθούν στον κόσμο μας δεν έχουν ακόμη καν ονειρευτεί.» Testimonies, τόμος 5, σ. 753.

Στο τέταρτο κεφάλαιο, δόθηκε εντολή στον Ιεζεκιήλ να αναπαραστήσει μια παραβολή που έδινε έμφαση στο «σημείο της πολιορκίας». Ο Ιεζεκιήλ αναπαρέστησε μια παραβολή πέντε φορές στο βιβλίο του, την οποία οι αδελφοί του αρνήθηκαν να διακρίνουν. Ο Ιεζεκιήλ μίλησε πέντε φορές προς τους αδελφούς του, και εκείνοι αρνήθηκαν να ακούσουν. Οι παραβολικές του αναπαραστάσεις και τα μηνύματά του απεικονίζουν μια πενταπλή τάξη μωρών παρθένων, οι οποίες αρνούνται να δεχθούν την αύξηση της «γνώσεως» που συνδέεται με τις παραβολές και τα λόγια του. Εκείνα τα λόγια και οι παραβολές συνδέονταν άμεσα με την καταστροφή της Ιερουσαλήμ, η οποία έχει «πιο άμεση εφαρμογή στις έσχατες ημέρες».

Καὶ σύ, υἱὲ ἀνθρώπου, λάβε σεαυτῷ μίαν πλίνθον, καὶ θέσ' αὐτὴν ἔμπροσθέν σου, καὶ σχεδιάσον ἐπ' αὐτῆς τὴν πόλιν, αὐτὴν, τὴν Ἱερουσαλὴμ· καὶ πολιορκήσον αὐτὴν, καὶ οἰκοδόμησον ἐναντίον αὐτῆς προτείχισμα, καὶ ἐπίχωσον ἐναντίον αὐτῆς χαράκωμα· στήσον καὶ στρατόπεδον ἐναντίον αὐτῆς, καὶ παράταξον κριοὺς κύκλῳ ἐναντίον αὐτῆς. Καὶ σὺ, λάβε σεαυτῷ τηγάνιον σιδηροῦν, καὶ θές αὐτὸ εἰς τοῖχον σιδηροῦν ἀνὰ μέσον σοῦ καὶ ἀνὰ μέσον τῆς πόλεως· καὶ στήρισον τὸ πρόσωπόν σου ἐπ' αὐτὴν, καὶ ἔσται ἐν πολιορκίᾳ, καὶ σὺ πολιορκήσεις αὐτὴν. Τοῦτο ἔσται σημεῖον τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ.

Και συ, πλαγίασε ἐπὶ τὴν ἀριστεράν σου πλευράν καὶ ἐπίθες ἐπ' αὐτὴν τὴν ανομίαν τοῦ οἴκου τοῦ Ἰσραὴλ· κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν καθ' ἃς θέλεις πλαγιάζει ἐπ' αὐτῆς, θέλεις βαστάζει τὴν ανομίαν αὐτῶν. Διότι ἐγὼ ἐπέθεσα ἐπὶ σε τὰ ἔτη τῆς ανομίας αὐτῶν, κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν, τριακοσίας ἐνενήκοντα ἡμέρας· οὕτω θέλεις βαστάζει τὴν ανομίαν τοῦ οἴκου τοῦ Ἰσραὴλ. Καὶ ὅταν συμπληρώσεις αὐτάς, πάλιν πλαγίασε ἐπὶ τὴν δεξιάν σου πλευράν, καὶ θέλεις βαστάζει τὴν ανομίαν τοῦ οἴκου τοῦ Ἰουδα τεσσαράκοντα ἡμέρας· ἐκάστην ἡμέραν δι' ἓν ἔτος σε διώρισα. Διὰ τοῦτο θέλεις στρέψει τὸ πρόσωπόν σου πρὸς τὴν πολιορκίαν τῆς Ἱερουσαλὴμ, καὶ ὁ βραχίον σου θέλει εἰσθαι ἀποκεκαλυμμένος, καὶ θέλεις προφητεύσει ἐναντίον αὐτῆς. Καὶ ἰδοὺ, ἐγὼ θέλω ἐπιθέσει ἐπὶ σε δεσμά, καὶ δὲν θέλεις στρέψει σεαυτὸν ἀπὸ τῆς μίας πλευρᾶς ἐπὶ τὴν ἄλλην, εὐσού συμπληρώσεις τὰς ἡμέρας τῆς πολιορκίας σου. **Ιεζεκιήλ 4:1–8.**

Σημεῖο

Ἡ λέξη «σημεῖο» ἀπαντάται ἐννέα φορές στο βιβλίον τοῦ Ἰεζεκιήλ. Στο τέταρτον κεφάλαιον, ἡ πολιορκία τῆς Ἱερουσαλὴμ εἶναι τὸ «σημεῖο» πρὸς τὸν οἶκον τοῦ Ἰσραὴλ. Στο δωδέκατον κεφάλαιον, ὁ Ἰεζεκιήλ εἶναι καὶ πάλιν «σημεῖο», προσδιορίζοντας τὴν πολιορκία καὶ τὴν καταστροφὴ τῆς Ἱερουσαλὴμ.

Υἱὲ ἀνθρώπου, κατοικεῖς ἐν μέσῳ οἴκου ἀποστάτου, οἵτινες ἔχουσιν ὀφθαλμοὺς διὰ νὰ βλέπωσι, καὶ δὲν βλέπουσιν· ἔχουσιν ὦτα διὰ νὰ ἀκούωσι, καὶ δὲν ἀκούουσιν· διότι εἶναι οἶκος ἀποστάτης. Διὰ τοῦτο, σύ, υἱὲ ἀνθρώπου, ἐτοίμασον διὰ σεαυτὸν σκεύη μεταναστεύσεως, καὶ μετανάστευσον ἡμέραν ἐνώπιον αὐτῶν· καὶ θέλεις μεταναστεύσει ἀπὸ τοῦ τόπου σου εἰς ἄλλον τόπον ἐνώπιον αὐτῶν· ἴσως συλλογισθῶσι, καίτοι εἶναι οἶκος ἀποστάτης. Καὶ θέλεις ἐκφέρει τὰ σκεύη σου ἡμέραν ἐνώπιον αὐτῶν, ὥς σκεύη μεταναστεύσεως· καὶ θέλεις ἐξέλθαι ἐσπέρας ἐνώπιον αὐτῶν, καθὼς ἐξέρχονται οἱ πορευόμενοι εἰς αἰχμαλωσίαν. Ἐνώπιον αὐτῶν θέλεις διανοίξει διὰ τείχους, καὶ δι' αὐτοῦ θέλεις ἐκφέρει αὐτά. Ἐνώπιον αὐτῶν θέλεις βαστάσει αὐτὰ ἐπὶ τῶν ὤμων σου, καὶ θέλεις ἐκφέρει αὐτὰ ἐν τῷ λυκαυγεῖ· θέλεις καλύψει τὸ πρόσωπόν σου, ὥστε νὰ μὴ βλέπῃς τὴν γῆν· διότι σὲ ἔθεσα διὰ σημεῖον εἰς τὸν οἶκον Ἰσραὴλ. **Ἰεζεκιήλ 12:2–6.**

Ὅταν ὁ ἀποστατημένος οἶκος εἶδε τὴν παραβολὴν ποὺ ἀποδόθηκε με πράξιν, δὲν γινώριζε τι ἐσήμαινε· γι' αὐτὸ ζήτησαν ἀπὸ τὸν Ἰεζεκιήλ νὰ τὴν ἐξηγήσει.

Υἱὲ ἀνθρώπου, δὲν σου εἶπε ὁ οἶκος Ἰσραὴλ, ὁ οἶκος ὁ ἀποστάτης, Τί πράττεις; Εἶπε πρὸς αὐτούς, Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός· Το χρησμικὸν τοῦτο ἀφορᾷ τὸν ἄρχοντα ἐν Ἱερουσαλὴμ καὶ πάντα τὸν οἶκον Ἰσραὴλ ποὺ εἶναι ἐν μέσῳ αὐτῶν. Εἶπε, Εγὼ εἶμαι τὸ σημεῖόν σας· καθὼς ἐπράξα, οὕτω θέλει γείνει εἰς αὐτούς· θέλουσι μεταχθῆ καὶ υπάγει εἰς αἰχμαλωσίαν. **Ιεζεκιήλ**

12:9–11.

Η πολιορκία της Ιερουσαλήμ αποτελεί σημείο για τον λαό του Θεού κατά τις έσχατες ημέρες.

«Καθένας από τους αρχαίους προφήτες μίλησε λιγότερο για τη δική τους εποχή παρά για τη δική μας, ώστε η προφητεία τους να ισχύει για εμάς. “Ταύτα δε πάντα συνέβαινον εις εκείνους ως παραδείγματα· και εγράφησαν προς νουθεσίαν ημών, εις τους οποίους τα τέλη των αιώνων έφθασαν.” Α΄ Κορινθίους 10:11. “Εις τους οποίους απεκαλύφθη ότι ουχί δι’ εαυτούς, αλλά δι’ ημάς υπηρετούν ταύτα, τα οποία τώρα ανηγγέλθησαν εις εσάς διά των κηρυζάντων το ευαγγέλιον εις εσάς εν Πνεύματι Αγίω αποσταλέντι απ’ ουρανού· εις τα οποία επιθυμούσιν άγγελοι να παρακύνωσι.” Α΄ Πέτρον 1:12....»

«Η Αγία Γραφή έχει συγκεντρώσει και συνδέσει μαζί τους θησαυρούς της για αυτή την τελευταία γενεά. Όλα τα μεγάλα γεγονότα και οι επίσημες πράξεις της ιστορίας της Παλαιάς Διαθήκης έχουν επαναληφθεί, και επαναλαμβάνονται, στην εκκλησία κατά αυτές τις έσχατες ημέρες.» Selected Messages, βιβλίο 3, 338, 339.

Αυτή η Ίδια Ημέρα

Ο Ιεζεκιήλ, στην παραστατική παραβολή της «πολιορκίας και καταστροφής της Ιερουσαλήμ», αποτελεί σημείο για τον λαό του Θεού κατά τις έσχατες ημέρες.

Και πάλιν, κατά το ένατο έτος, κατά τον δέκατο μήνα, κατά τη δεκάτη ημέρα του μηνός, ήλθε προς εμέ ο λόγος του Κυρίου, λέγων· Υιέ ανθρώπου, γράψον εις σεαυτόν το όνομα της ημέρας, αυτής ταύτης της ημέρας· ο βασιλεύς της Βαβυλώνος εστράτευσε εναντίον της Ιερουσαλήμ αυτήν ταύτην την ημέραν.

Και εκφώνησε παραβολή προς τον οίκον τον αποστάτην, και είπε προς αυτούς· Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός· Στήσε λέβητα, στήσε αυτόν, και επίσης βάλε ύδωρ εις αυτόν· σύναξε τα τεμάχια αυτού εις αυτόν, παν αγαθόν τεμάχιον, τον μηρόν και τον ώμον· γέμισον αυτόν με εκλεκτά οστά. Λάβε το εκλεκτόν του ποιμνίου, και καύσον επίσης τα οστά υπό αυτόν, και κάμε να βράση καλώς, και ας εψηθούν τα οστά αυτού εντός αυτού. Διά τούτο ούτω λέγει Κύριος ο Θεός· Ουαί εις την πόλιν των αιμάτων, εις τον λέβητα του οποίου η σκωρία είναι εν αυτώ, και του οποίου η σκωρία δεν εξήλθεν εξ αυτού! εξάγαγε αυτόν τεμάχιον προς τεμάχιον· μηδείς κλήρος ας πέση επ’ αυτόν. Διότι το αίμα αυτής είναι εν μέσω αυτής· έθεσεν αυτό επί κορυφής βράχου· δεν εξέχεεν αυτό επί της γης, διά να σκεπασθή με χώμα· διά να αναβιβάση οργήν προς εκδίκησιν, έθεσα το αίμα αυτής επί κορυφής βράχου, ώστε να μη σκεπασθή.

Διά τούτο, ούτως λέγει Κύριος ο Θεός· Ουαί εις την πόλιν τών αιμάτων! Καί εγώ θέλω κάμει μέγαν τόν σωρόν διά την φωτιάν. Σώρευσον ξύλα, άναψον την φωτιάν, κατάφαγε την σάρκα, καρύκευσέ την καλώς, και άς κατακαῶσι τὰ όστᾱ. Έπειτα στήσον αυτήν κενήν επί τὰ άνθρακα αυτής, διά να θερμανθῇ ο χαλκός αυτής και να πυρακτωθῇ, και διά να λιώση μέσα εις αυτήν ή άκαθαρσία αυτής, ώστε να καταναλωθῇ ή σκουριά αυτής. Έκοπίασεν εαυτήν με ψεύδη, και ή πολλή σκουριά αυτής δεν εξήλθεν απ’ αυτής· ή σκουριά αυτής θα μείνη εις την φωτιάν. Μέσα εις την άκαθαρσίαν σου εἶναι άσέλγεια· έπειδή εγώ σε έκαθάρισα, και σὺ δεν έκαθαρίσθης, δεν θα καθαρισθῇς πλέον από την άκαθαρσίαν σου, έως οὔ καταπαύσω τόν θυμόν μου επί σέ. Έγώ, ο Κύριος, έλάλησα· τούτο θα γίνη, και εγώ θα τὸ πράξω· δεν θα

ὑποστρέψω, οὔτε θὰ φεισθῶ, οὔτε θὰ μεταμεληθῶ· κατὰ τὰς ὁδοὺς σου καὶ κατὰ τὰ ἔργα σου θὰ σε κρίνωσι, λέγει Κύριος ὁ Θεός.

Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς ἐμέ, λέγων· Υἱὲ ἀνθρώπου, ἰδοὺ, ἀφαιρῶ ἀπὸ σοῦ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν ὀφθαλμῶν σου ἐν πληγῇ· ἀλλὰ οὔτε πενθήσεις οὔτε κλαύσεις, οὔτε τὰ δάκρυά σου θὰ ρεύσουν. Στέναζε ἐν σιωπῇ, πένθος διὰ νεκρὸν μὴ κάμης· δέσε τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς σου ἐπάνω σου, καὶ βάλε τὰ ὑποδήματά σου εἰς τοὺς πόδας σου, καὶ μὴ καλύψῃς τὰ χεῖλη σου, καὶ μὴ φάγῃς ἄρτον ἀνθρώπων. Καὶ ἐλάλησα πρὸς τὸν λαὸν τὸ πρῶν· καὶ τὸ ἐσπέρας ἀπέθανεν ἡ γυνή μου· καὶ ἔπραξα τὸ πρῶν καθὼς προσετάχθην. Καὶ εἶπεν ὁ λαὸς πρὸς ἐμέ· Δὲν θὰ μᾶς εἴπῃς τί σημαίνουν δι’ ἡμᾶς ταῦτα, ὅτι πράττεις οὕτως;

Τότε τοὺς ἀποκρίθηκα· Ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ἦλθε πρὸς ἐμέ, λέγων· Ἀλάλησε πρὸς τὸν οἶκο τοῦ Ἰσραὴλ· Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός· Ἰδοὺ, ἐγὼ θὰ βεβηλώσω τὸ ἀγιαστήριό μου, τὸ καύχημα τῆς δυνάμεώς σας, τὸν πόθο των ὀφθαλμῶν σας καὶ ἐκεῖνο που σπλαγχνίζεται ἡ ψυχὴ σας· καὶ οἱ υἱοὶ σας καὶ οἱ θυγατέρες σας, τοὺς ὁποίους ἀφήσατε, θὰ πέσουν διὰ μαχαίρας. Καὶ θὰ πράξετε καθὼς ἐγὼ ἔπραξα· δὲν θὰ καλύψετε τὰ χεῖλη σας οὔτε θὰ φάγετε τὸν ἄρτο των ἀνθρώπων. Καὶ τὰ καλύμματά σας θὰ εἶναι ἐπάνω στις κεφαλές σας, καὶ τὰ ὑποδήματά σας στα πόδια σας· δὲν θὰ πενθήσετε οὔτε θὰ κλάψετε· ἀλλὰ θὰ σαπίζετε μέσα στις ἀνομίες σας καὶ θὰ στενάζετε ὁ ἓνας πρὸς τὸν ἄλλον. Ἐτσι ὁ Ἰεζεκιήλ εἶναι γιὰ σας σημεῖο· κατὰ πάντα ὅσα αὐτὸς ἔπραξε θὰ πράξετε· καὶ ὅταν τούτο συμβεῖ, τότε θὰ γνωρίσετε ὅτι ἐγὼ εἰμὶ ὁ Κύριος ὁ Θεός. Ἰεζεκιήλ 24:1–24.

Ὁ Ἰεζεκιήλ εἶναι ἓνα σημεῖο που προσδιορίζει τὴν ἀρχικὴ πολιορκία καὶ τὴν τελικὴ καταστροφὴ τῆς Ἱερουσαλὴμ, καὶ κατόπιν τὴν αἰχμαλωσία των μελῶν τῆς Λαοδικείας Ἐκκλησίας των Ἀντιβεντιστῶν τῆς Εβδόμης Ἡμέρας.

«Ὅταν ὁ Χριστὸς κοίταξε κάτω ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ Ὄρους των Ελαιῶν, εἶδε αὐτὴ τὴν κατάστασι νὰ επικρατεῖ σὲ κάθε ἐκκλησία. Οἱ προειδοποιήσεις ἀπευθύνονται πρὸς ὅλους ὅσοι ἀκολουθοῦν τὰ ἴχνη τοῦ λαοῦ τῆς Ἱερουσαλὴμ, ὁ ὁποῖος εἶχε τόσο μεγάλο φῶς. Αὐτὸς ὁ λαὸς βρίσκεται ἐνώπιόν μας ὡς προειδοποίησι. Ἀπορρίπτοντας τὴν προειδοποίησιν τοῦ Θεοῦ σὲ τὴν ἡμέραν μας, οἱ ἄνθρωποι ἐπαναλαμβάνουν τὴν ἀμαρτίαν τῆς Ἱερουσαλὴμ. Ὁ Κύριος βλέπει ἐκεῖνο που ὁ ἀνθρώπινος παράγοντας δὲν βλέπει καὶ δὲν θέλει νὰ δεῖ—τὴν ἐκβάσιν ὅλων των ἀνθρώπων ἐπινοήσεων στὸ Battle Creek. Ἐκεῖ κάνει ὅ,τι θὰ μπορούσε νὰ κάνει ἓνας Θεός. Ἐκεῖ ἀστράψει φῶς μπροστὰ σὲ τὰ μάτια τοῦ λαοῦ, ὥστε οἱ ἀμαρτίες τους νὰ μὴ φθάσουν στὸ ὅριο ὅπου ἡ μετάνοια δὲν μπορεῖ πλέον νὰ γίνῃ αἰσθητή. Ἀλλὰ, μέσω μιᾶς μακρᾶς πορείας ἀπομάκρυνσης ἀπὸ δίκαιες καὶ ὀρθές ἀρχές, οἱ ἄνθρωποι ἔχουν θέσει τὸν εαυτὸν τους σὲ θέσιν ὅπου τὸ φῶς καὶ ἡ ἀλήθεια, ἡ δικαιοσύνη καὶ τὸ ἔλεος, δὲν διακρίνονται. Αὐτὴ ἡ πορεία ἔχει γίνῃ μέρος αὐτῆς τῆς ἰδίας τῆς φύσεώς τους.» Testimonies, τόμος 8, σ. 68.

Δύο Μάρτυρες τοῦ Ἀλφα καὶ τοῦ Ωμέγα

Ὁ Ἰεζεκιήλ εἶχε καταστῆναι ὑπερφυσικὰ ἀλάλος, καὶ τοῦ γνωστοποιήθηκε ὅτι, ὅταν θὰ ἔπερτε ἡ Ἱερουσαλὴμ, θὰ μπορούσε πάλι νὰ μιλήσῃ, καὶ τότε θὰ ἦταν «σημεῖον». Ἡ ἀπουσία πένθους τοῦ Ἰεζεκιήλ γιὰ τὸν θάνατο τῆς συζύγου τοῦ σηματοδότησε τὸ ἄλφα σημεῖον σὲ τὴν ἀρχὴ τῆς πολιορκίας, καὶ τὸ ἀνοίγμα τοῦ στόματός του ὅταν ἔπεσε ἡ Ἱερουσαλὴμ ἦταν τὸ ὠμέγα σημεῖον. Ἡ πολιορκία ἕως τὴν καταστροφὴν ἐπισημαίνεται με ἓνα σημεῖον σὲ τὴν ἀρχὴ καὶ σὲ τὸ τέλος. Ἐντὸς τῆς

ίδιας απεικονίσεως, μία δεύτερη μαρτυρία περί ενός άλφα και ενός ωμέγα σημείου παριστάνεται ως ο θάνατος του «πόθου των οφθαλμών του Ιεζεκιήλ» ως το άλφα, και ο θάνατος του «πόθου των οφθαλμών» του λαού είναι το ωμέγα σημείον της περιόδου. Η περίοδος του ενάμισι έτους φέρει δύο μάρτυρες ενός άλφα και ενός ωμέγα. Ο θάνατος της συζύγου του Ιεζεκιήλ παρίστανε την αιχμαλωσία και την καταπάτηση του στρατεύματος, και ο ωμέγα θάνατος της Ιερουσαλήμ παρίστανε την καταπάτηση του αγιαστηρίου.

Καθώς ό Ιεζεκιήλ είναι εις ύμᾱς σημείον, κατὰ πάντα ὅσα ἔπραξεν ἐκεῖνος θέλετε πράξει· καὶ ὅταν τοῦτο ἔλθῃ, τότε θέλετε γνωρίσει ὅτι ἐγὼ εἰμὶ Κύριος ὁ Θεός. Καὶ σύ, υἱὲ ἀνθρώπου, ἄρα γε δὲν θὰ εἶναι ἐν τῇ ἡμέρᾳ καθ’ ἣν ἀφαιρέσω ἀπ’ αὐτῶν τὴν ἰσχὺν αὐτῶν, τὴν χαρὰν τῆς δόξης αὐτῶν, τὸ ποθοῦμενον τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, καὶ ἐκεῖνο εἰς τὸ ὅποιον προσκολλᾶται ἡ ψυχὴ αὐτῶν, τοὺς υἱοὺς αὐτῶν καὶ τὰς θυγατέρας αὐτῶν, ὅτι ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ὁ διασωθεὶς θὰ ἔλθῃ πρὸς σέ, διὰ τὸ ἀκούσης με τὰ ὦτά σου; Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ τὸ στόμα σου θὰ ἀνοιχθῇ πρὸς τὸν διασωθέντα, καὶ θὰ λαλήσης καὶ δὲν θὰ εἶσαι πλέον ἄλαλος· καὶ θὰ εἶσαι εἰς αὐτοὺς σημείον, καὶ θὰ γνωρίσουν ὅτι ἐγὼ εἰμὶ ὁ Κύριος. Ἰεζεκιήλ 24:24–27.

Ἔξι Θάνατοι

Ο θάνατος της συζύγου του Ιεζεκιήλ σηματοδοτεῖ την έναρξη της πολιορκίας και τον θάνατο της Ιερουσαλήμ, η οποία προφητικῶς είναι η νύμφη του Χριστού, και απεικονίζει τον επικείμενο νόμο της Κυριακής, ο οποίος προηγείται από μία περίοδο που παριστάνεται από την πολιορκία. Η περίοδος της πολιορκίας και η καταστροφή αποτελούν δύο διακεκριμένα, αν και αμέσως συνδεδεμένα, ορόσημα. Η πολιορκία είναι μία χρονική περίοδος, ενώ η καταστροφή είναι μία χρονική στιγμή. Η καταστροφή είναι ο νόμος της Κυριακής, του οποίου προηγείται η περίοδος του σχηματισμού της εικόνας του θηρίου. Η περίοδος της εικόνας του θηρίου ολοκληρώνεται με το χάραγμα του θηρίου. Όταν ο Ιησούς προσδιόρισε το σημείο της καταστροφής της Ιερουσαλήμ στο κατά Ματθαῖον εικοστό τέταρτο κεφάλαιο, αναφέρθηκε επίσης στις ημέρες του Νώε.

Αλλά καθώς ἦσαν αἱ ἡμέραι τοῦ Νώε, οὕτω θέλει εἶσθαι καὶ ἡ παρουσία τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Διότι καθώς κατὰ τὰς ἡμέρας τὰς προ τοῦ κατακλυσμοῦ ἔτρωγον καὶ ἐπίνον, ἐνυμφεύοντο καὶ ἐνυμφεύοντο, ἕως τῆς ἡμέρας καθ’ ἣν ὁ Νώε εἰσῆλθεν εἰς τὴν κιβωτόν, καὶ δὲν ἐνόησαν ἕως ὅτου ἦλθεν ὁ κατακλυσμὸς καὶ παρέσυρεν ἅπαντας· οὕτω θέλει εἶσθαι καὶ ἡ παρουσία τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Ματθαῖος 24:37–39.

Κατὰ τις ἡμέρες τοῦ Νώε, ἡ θύρα τῆς δοκιμασίας ἐκλείσει, προτυπώνοντας ἔτσι τὸν προσεχῶς ἐπερχόμενο νόμο τῆς Κυριακῆς, ὁ ὁποῖος ἐπίσης προτυπώνεται ἀπὸ τὸ κλείσιμο τῆς θύρας στὶς 22 Οκτωβρίου 1844. Ἡ περίοδος ἀπὸ τὴ συνέλευση στρατοπέδευσης τοῦ Ἐξετερ, ἀπὸ 12–17 Αυγούστου 1844, ἀντιπροσωπεύει μιὰ προφητικὴ περίοδο που οδηγεῖ σε κλειστὴ θύρα.

Στις ἡμέρες τοῦ Νώε, ὁ Νώε ἀντιπροσώπευε τὸν τρίτο ἄγγελο, καὶ ὁ τρίτος ἄγγελος ἐφθάσε στὴν κλειστὴ θύρα τῆς 22ας Οκτωβρίου 1844. Στις ἡμέρες τοῦ Νώε, οἱ ὁποῖες, σύμφωνα με τὸν Ἰησοῦ, θὰ ἦσαν ὅπως «ἡ παρουσία τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου», οἱ τρεῖς ἄγγελοι τῆς Αποκαλύψεως δεκατέσσερα οδηγούσαν στὴν κλειστὴ θύρα. Ὁ Γουίλλιαμ Μίλλερ ἀντιπροσώπευε τὸ μήνυμα τοῦ πρώτου ἀγγέλου καὶ προτυπωνόταν ἀπὸ τὸν Ἐνώχ στὶς ἡμέρες τοῦ Νώε. Ὁ Ιούδας ταυτοποιεῖ τὸ μήνυμα τοῦ Ἐνώχ ὡς παράλληλο πρὸς τὸ μήνυμα τοῦ Μίλλερ.

Και ο Ενώχ επίσης, ο έβδομος από τον Αδάμ, προφήτευσε γι' αυτούς, λέγοντας: Ιδού, ο Κύριος έρχεται με μυριάδες των αγίων αυτού, για να εκτελέσει κρίση εναντίον όλων και να ελέγξει όλους τους ασεβείς ανάμεσά τους για όλα τα έργα της ασέβειάς τους, τα οποία διέπραξαν ασεβώς, και για όλα τα σκληρά λόγια που ασεβείς αμαρτωλοί έχουν λαλήσει εναντίον αυτού. Ιούδα 1:14, 15.

Το μήνυμα του πρώτου αγγέλου του Μίλλερ ανήγγειλε την «κρίση», όπως αυτή προτυπωνόταν στο μήνυμα του Ενώχ. Η αρχή του Ενώχ επισημαίνεται ως του «εβδόμου από τον Αδάμ». Το μήνυμα του Μίλλερ άρχισε και τελείωσε με την έλευση των «επτά καιρών» εναντίον του βόρειου βασιλείου, και σαράντα έξι έτη αργότερα ο τρίτος άγγελος ήλθε στις 22 Οκτωβρίου 1844, όταν εκπληρώθηκαν οι «επτά καιροί» εναντίον του νότιου βασιλείου. Τόσο ο Ενώχ όσο και ο Μίλλερ, οι οποίοι ήσαν αγγελιοφόροι της ώρας της κρίσεως, άρχισαν με την αναγνώριση του αριθμού επτά. Η περίοδος που άρχισε με τον Ενώχ, τον έβδομο, έληξε με επτά ημέρες, κατά τις οποίες τα ζώα εισήλθαν στην κιβωτό, έως ότου η θύρα έκλεισε υπερφυσικά. Ο Ιησούς πάντοτε εικονογραφεί το τέλος με την αρχή.

Ο Ενώχ εγέννησε τον Μαθουσάλα, ο οποίος με τη σειρά του εγέννησε τον Λάμεχ. Ο Λάμεχ και ο Μαθουσάλας αντιπροσωπεύουν το μήνυμα του δευτέρου αγγέλου και επίσης το μήνυμα της μεσονύκτιας κραυγής. Η μεσονύκτια κραυγή προχώρησε έως τη θύρα την κεκλεισμένη, και έτσι αντιπροσωπεύεται από τον Μαθουσάλα, ο οποίος πέθανε το έτος του κατακλυσμού. Ο Λάμεχ αντιπροσώπευε το μήνυμα του δευτέρου αγγέλου, και ο Λάμεχ πέθανε πέντε έτη πριν από τον κατακλυσμό. Τα πέντε έτη από τον θάνατο του Λάμεχ έως τον θάνατο του Μαθουσάλα, όταν η θύρα εκλείσθη, προτυπώνουν τον θάνατο της νύμφης του Ιεζεκιήλ, σηματοδοτώντας την αρχή της περιόδου που οδήγησε στον θάνατο της νύμφης του Χριστού, η οποία αντιπροσωπεύεται από τον Μαθουσάλα.

Ο Ένωχ προετύπωνε τὸν πρῶτον ἄγγελον, ὃς ἔφθασε ἐν 1798· ὁ Λάμεχ προετύπωνε τὸν δευτέρον ἄγγελον, ὃς ἔφθασε τὴν 19ην Ἀπριλίου 1844, καὶ ὁ Μαθουσάλας προετύπωνε τὴν μεσονύκτιον κραυγὴν ἀπὸ τοῦ Ἑξέτερ μέχρι τῆς κεκλεισμένης θύρας τῆς 22ας Ὀκτωβρίου 1844, ἥτις προετυπώθη διὰ τοῦ Νῶε. Τὰ πέντε ἔτη ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Λάμεχ μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Μαθουσάλα προετύπωναν τὸ ἔτος καὶ τὸ ἥμισυ ἀπὸ τοῦ 587 π.Χ. μέχρι τοῦ 586 π.Χ. Ταῦτα τὰ πέντε ἔτη ἀπὸ τοῦ Λάμεχ μέχρι τοῦ Μαθουσάλα προτυποῦν πέντε ἔτη ἀπὸ τοῦ 1448 μέχρι τοῦ 1453.

Στις 31 Οκτωβρίου 1448, ο Ιωάννης Παλαιολόγος πέθανε και ο αδελφός του, ο Κωνσταντίνος ο ενδέκατος (ο τελευταίος Κωνσταντίνος), ζήτησε άδεια από την ισλαμική τουρκική δύναμη για να ανέλθει στον θρόνο της ανατολικής Ρώμης. Η υποταγή του, στις 27 Ιουλίου 1299, εκπλήρωσε τα δεύτερα εκατόν πενήντα έτη της Αποκαλύψεως 9, όπως εκτίθενται στο εδάφιο 10. Πέντε έτη μετά τον θάνατο του Ιωάννη Παλαιολόγου, ο αδελφός του Κωνσταντίνος ο ενδέκατος πέθανε επάνω στα τείχη της Κωνσταντινουπόλεως, καθώς ο Μωάμεθ Β΄ κατέκτησε τη βυζαντινή αυτοκρατορία της ανατολικής Ρώμης. Το Mehmed είναι η τουρκική παράγωγη μορφή του Mohammed, ώστε ο θάνατος του πρώτου Mohammed το 632, ο οποίος άρχισε την πρώτη προφητεία των εκατόν πενήντα ετών της Αποκαλύψεως 9 (η οποία βρίσκεται στο εδάφιο 5), και ο οποίος κατέληξε με τον θάνατο του τελευταίου Κωνσταντίνου από τα χέρια του «Mohammed του δευτέρου» οκτακόσια

είκοσι ένα έτη αργότερα. Πέντε έτη πριν από τον θάνατό του, ο Mohammed είχε προείπει την πτώση της Ρώμης, και αυτή εκπληρώθηκε από τον Τούρκο ονομαζόμενο Mohammed τον δεύτερο.

Ο Κωνσταντίνος ο τελευταίος, ο ενδέκατος, πέθανε στη μάχη της Κωνσταντινουπόλεως, προσδιορίζοντας έτσι πέντε έτη από τον θάνατο του αδελφού του Ιωάννη έως τον δικό του θάνατο. Τα πέντε αυτά έτη προτυπώθηκαν από τα πέντε έτη από τον θάνατο του Λάμεχ, του υιού, έως τον θάνατο του Μαθουσάλα, του πατρός, πέντε έτη αργότερα, όταν έκλεισε η θύρα της κιβωτού. Έτσι, ο θάνατος της νύμφης του Ιεζεκιήλ προτυπώθηκε από τον θάνατο του Λάμεχ, και από κοινού παρέχουν μαρτυρία για τον θάνατο του Ιωάννη Παλαιολόγου το 1448. Ο επακόλουθος θάνατος του Μαθουσάλα αντιστοιχεί προς τον θάνατο της νύμφης του Χριστού και την καταστροφή της Ιερουσαλήμ το 586 π.Χ., και από κοινού αντιστοιχούν προς τον θάνατο του Κωνσταντίνου του ενδεκάτου.

Οι τρεις μάρτυρες μιας προφητικής περιόδου που αρχίζει και τελειώνει με έναν θάνατο, απεικονίζουν την περίοδο του σχηματισμού της εικόνας του θηρίου, η οποία καταλήγει στο χάραγμα του θηρίου, και ευθυγραμμίζεται με τη διακήρυξη της κραυγής του μεσονυκτίου στη Μιλλεριτική ιστορία και με τον σχηματισμό της εικόνας του θηρίου που καταλήγει στο χάραγμα του θηρίου στη δική μας παρούσα ιστορία. Όταν το χάραγμα του θηρίου εκπληρωθεί με τον επικείμενο νόμο της Κυριακής, τότε η προφητική «ομιλία» φθάνει σε συμφωνία με το ότι ο Ιεζεκιήλ ήταν σε θέση να «ομιλεί» με δική του βούληση όταν η Ιερουσαλήμ καταστράφηκε.

Ομιλία

Κατά τον νόμο της Κυριακής, ο οποίος προτυπώνεται από την καταστροφή της Ιερουσαλήμ, η προφητική ομιλία των Ηνωμένων Πολιτειών επισημαίνεται καθώς ο ψευδοπροφήτης μιλά ως δράκων.

Και είδα άλλο θηρίο να ανεβαίνει από τη γη· και είχε δύο κέρατα όμοια με αρνίου, και ελάλει ως δράκων. Αποκάλυψη 13:11.

Κατά τον κυριακάτικο νόμο, ο Βαλαάμ κτυπά την όνον του τρίτη φορά, και τότε η όνος λαλεί.

Και ο Κύριος άνοιξε το στόμα της όνου, και είπε προς τον Βαλαάμ: Τι σου έκαμα, ώστε με επάταξες αυτές τις τρεις φορές; Και ο Βαλαάμ είπε προς την όνον: Επειδή με ενέπαιξες· είθε να είχα μάχαιρα στην χείρα μου, διότι τώρα θα σε εφόνευα. Και η όνος είπε προς τον Βαλαάμ: Δεν είμαι εγώ η όνος σου, επάνω στην οποία ιπεύεις αφότου με απέκτησες έως την ημέρα αυτή; συνήθισα ποτέ να πράττω έτσι προς εσένα; Και εκείνος είπε: Όχι. Αριθμοί 22:28–30.

Ο ψευδοπροφήτης μιλά κατά τον νόμο της Κυριακής, και το Ισλάμ επίσης μιλά κατά τον νόμο της Κυριακής. Αμφότεροι είναι προφητικώς ψευδοπροφήτες. Κατά τον νόμο της Κυριακής, το «όραμα» του Αββακούμ, που εβράδυνε, μιλά.

Διότι η όρασις είναι ακόμη διά καιρόν ωρισμένον, αλλά εις το τέλος θέλει λαλήσει και δεν θέλει ψευσθή· και αν βραδύνη, πρόσμενε αυτήν· διότι βεβαίως θέλει ελθεί, δεν θέλει βραδύνει. Αββακούμ 2:3.

Ο Αββακούμ είναι ο αληθινός προφήτης που ομιλεί σε αντίθεση προς τους ψευδοπροφήτες. Το «όραμα» του Αββακούμ ομιλεί διά του στόματος του προηγουμένως άλαλου Ιεζεκιήλ, του οποίου το στόμα τότε ανοίγεται. Η υπόσχεση να είναι το στόμα του Θεού δόθηκε στον Ιερεμία.

Διὰ τί ὁ πόνος μου εἶναι διαρκής, καὶ ἡ πληγὴ μου ἀνίατος, ἥτις ἀρνεῖται νὰ ἰαθῇ; Μήπως θὰ γίνῃς ἐντελῶς εἰς ἐμὲ ὡς ψεύστης, ὡς ὕδατα ποῦ ἐκλείπουν; Διὰ τοῦτο, οὕτως λέγει ὁ Κύριος, Ἐὰν ἐπιστρέψῃς, τότε θὰ σὲ ἐπαναφέρω, καὶ θὰ σταθῇς ἐνώπιόν μου· καὶ ἐὰν ἀποχωρίσῃς τὸ τίμιον ἀπὸ τοῦ εὐτελοῦς, θὰ εἶσαι ὡς τὸ στόμα μου· αὐτοὶ θὰ ἐπιστρέψουν πρὸς σέ· σὺ ὁμως μὴ ἐπιστρέψῃς πρὸς αὐτούς. Ἰερεμίας 15:18, 19.

Κατὰ τον κυριακάτικο νόμο, οι εννέα μήνες αφωνίας του Ζαχαρία έλαβαν τέλος όταν μίλησε και επιβεβαίωσε ότι το όνομα του υιού του έπρεπε να είναι Ιωάννης. Ο Ζαχαρίας αντιπροσώπευε την ηγεσία που απιστεί στον λόγο του τρίτου αγγέλου, και ο Ιωάννης αντιπροσώπευε το κίνημα του Ηλία, την εκκλησία που θα εισήγαγε τη Δευτέρα Παρουσία του Χριστού.

Και ο Ζαχαρίας είπε προς τον άγγελο· Πώς θέλω γνωρίσει τούτο; διότι εγώ είμαι γέρων, και η γυνή μου είναι προβεβηκυία εις την ηλικίαν αυτής. Και αποκριθείς ο άγγελος είπε προς αυτόν· Εγώ είμαι ο Γαβριήλ, ο παριστάμενος ενώπιον του Θεού· και απεστάλην να λαλήσω προς σε και να σε ευαγγελίσω ταύτα. Και ιδού, θέλεις είσθαι σιωπών και μη δυνάμενος να λαλήσεις, έως της ημέρας καθ' ην θέλουσι γείνει ταύτα, επειδή δεν είστευσας εις τους λόγους μου, οίτινες θέλουσι πληρωθῇ εις τον καιρόν αυτών.

Και ο λαός ανέμενε τον Ζαχαρία, και εθαύμαζε ότι εβράδυνε τόσο πολύ μέσα στον ναό. Και όταν εξήλθε, δεν ηδύνατο να μιλήσει προς αυτούς· και ενόησαν ότι είχε δει οπτασία μέσα στον ναό· διότι τους έκανε νεύματα και παρέμενε άλαλος. Λουκάς 1:18–22.

Ο Ζαχαρίας ανήκε στην όγδοη τάξη των ιερέων.

Κατά τις ημέρες του Ηρώδη, βασιλέως της Ιουδαίας, υπήρχε κάποιος ιερέυς ονόματι Ζαχαρίας, από την εφημερία του Αβιά· και η σύζυγός του ήταν από τις θυγατέρες του Ααρών, και το όνομά της ήταν Ελισάβετ. Και ήσαν αμφότεροι δίκαιοι ενώπιον του Θεού, περιπατούντες άμεμπτοι σε όλες τις εντολές και τα διατάγματα του Κυρίου. Και δεν είχαν τέκνο, διότι η Ελισάβετ ήταν στείρα, και αμφότεροι ήσαν ήδη προχωρημένοι στην ηλικία. Και συνέβη, ενώ αυτός ασκούσε την ιερατική διακονία ενώπιον του Θεού κατά τη σειρά της εφημερίας του, σύμφωνα με το έθος της ιερατικής υπηρεσίας, να λάχει σε αυτόν να θυμιάσει όταν εισήλθε στον ναό του Κυρίου. Και όλο το πλήθος του λαού προσευχόταν έξω κατά την ώρα του θυμιάματος. Λουκάς 1:5–10.

Όλοι οι προφήτες αντιπροσωπεύουν τις έσχατες ημέρες, και ο Ζαχαρίας εισήλθε στον ναό, όπως και ο Ιεζεκιήλ. Ανήκε στην όγδοη τάξη των ιερέων, πράγμα που σημειώνει σύμβολο των οκτώ ψυχών στην κιβωτό του Νώε, οι οποίες πέρασαν από τον παλαιό στον νέο κόσμο. Τόσο αυτός όσο και η σύζυγός του ήσαν άμεμπτοι, αλλά ο Ζαχαρίας θα αμφέβαλλε για τα λόγια του Γαβριήλ. Το Μιλλεριτικό κίνημα άρχισε ως Φιλαδελφείς (άμεμπτοι), αλλά μεταβλήθηκε σε Λαοδικείς το 1856. Στις έσχατες ημέρες, το μήνυμα του αγγέλου είναι το μήνυμα του τρίτου αγγέλου, και το μήνυμα του Γαβριήλ προς τον Ζαχαρία αντιπροσωπεύει το μήνυμα του τρίτου αγγέλου και επίσης το μήνυμα του Ηλία, όπως αυτό αντιπροσωπεύεται από τον Ιωάννη τον Βαπτιστή.

Και εφάνη εις αυτόν ἄγγελος Κυρίου, ιστάμενος εκ δεξιών του θυσιαστηρίου του θυμιάματος. Και όταν ο Ζαχαρίας τον είδε, εταράχθη, και φόβος επέπεσεν επ’ αυτόν. Αλλ’ ο ἄγγελος εἶπε προς αυτόν, Μη φοβού, Ζαχαρία· διότι ἡ δέησίς σου εισηκούσθη· και ἡ γυνή σου Ελισάβετ θέλει γεννήσει εις σε υιόν, και θέλεις καλέσει το ὄνομα αυτού Ιωάννην. Και θέλεις ἔχει χαράν και ἀγαλλίαςιν, και πολλοί θέλουσι χαρεῖ διά την γέννησιν αυτού. Διότι θέλει εἰσθαι μέγας ἐνώπιον του Κυρίου, και οἶνον και σίκερα δεν θέλει πίνει, και θέλει πλησθῇ Πνεύματος Ἁγίου ἐτι εκ κοιλίας της μητρός αυτού. Και πολλούς των υιῶν Ἰσραὴλ θέλει ἐπιστρέψει προς Κύριον τον Θεόν αυτών. Και αὐτός θέλει προπορευθῇ προ προσώπου αυτού ἐν πνεύματι και δυνάμει Ἡλίου, διά να ἐπιστρέψει τας καρδίας των πατέρων προς τα τέκνα, και τους ἀπειθεῖς εις φρόνησιν δικαίων· διά να ἐτοιμάσει εις τον Κύριον λαόν προδιατεθειμένον. Και εἶπε ο Ζαχαρίας προς τον ἄγγελον, Πώς θέλω γνωρίσει τούτο; διότι ἐγώ εἰμαι γέρων, και ἡ γυνή μου προβεβηκυῖα εις την ἡλικίαν αὐτῆς. Και ἀποκριθεὶς ο ἄγγελος εἶπε προς αὐτόν, Εγώ εἰμαι ο Γαβριήλ, ο παριστάμενος ἐνώπιον του Θεοῦ, και ἀπεστάλην διά να λαλήσω προς σε και να σε εὐαγγελίσω ταῦτα. Λουκάς 1:11–19.

Ο Ζαχαρίας ἀμφέβαλε ὅτι το μήνυμα του ἐρχόμενου Ἡλία θα ἐκπληρωνόταν.

Ἰδού, ἐγώ ἀποστέλλω προς ἐσάς Ἡλίαν τον προφήτην προτοῦ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα του Κυρίου, ἡ μεγάλη και φοβερά· και αὐτός θέλει ἐπιστρέψει την καρδίαν των πατέρων προς τα τέκνα και την καρδίαν των τέκνων προς τους πατέρας αυτών, μήποτε ἔλθω και πατάξω την γην με κατάραν. Μαλαχίας 4:5, 6.

Ἡ ἀδελφὴ White, στο πλαίσιο του σφραγίσματος του Ἰεζεκιήλ στο ἑνάτο κεφάλαιο, προσδιορίζει γιατί ἡ ἡγεσία της Λαοδικειακῆς Ἐκκλησίας των Ἀντβεντιστῶν της Εβδόμης Ἡμέρας προτυπώθηκε ἀπὸ την ἀπιστία του Ζαχαρία.

«Ἡ τάξις ἐκεῖνη που δεν αἰσθάνεται θλίψη για τὴ δική της πνευματικὴ παρακμή, οὔτε πενθεῖ για τὴς ἀμαρτίες των ἄλλων, θα ἀφεθεῖ χωρὶς τὴ σφραγίδα του Θεοῦ. Ὁ Κύριος δίνει ἐντολὴ στους ἀγγελιαφόρους Του, στους ἄνδρες που κρατοῦν στα χέρια τους ὅπλα ἐξολόθρευσης: “Πηγαίνετε πίσω του μέσα ἀπὸ τὴν πόλη, και πατάξτε· ἂς μὴ φεισθεῖ ὁ οφθαλμὸς σας, οὔτε να σπλαχνισθεῖτε· θανατώσατε ὁλοκληρωτικὰ γέροντες και νέους, παρθένους και μικρὰ παιδιὰ και γυναῖκες· ἀλλὰ μὴ πλησιάζετε κανέναν ἄνθρωπο ἐπάνω στον ὁποῖο εἶναι τὸ σημεῖο· και ἀρχίστε ἀπὸ τὸ ἀγιαστήριό Μου. Τότε ἀρχισαν ἀπὸ τους πρεσβυτέρους που ἦσαν μπροστὰ στον οἶκο.”»

«Ἐδὼ βλέπουμε ὅτι ἡ ἐκκλησία—τὸ ἀγιαστήριό του Κυρίου—ἦταν ἡ πρώτη που αἰσθάνθηκε τὸ πλήγμα της ὀργῆς του Θεοῦ. Οἱ πρεσβύτεροι, ἐκεῖνοι στους ὁποῖους ὁ Θεὸς εἶχε δώσει μεγάλο φῶς και οἱ ὁποῖοι εἶχαν σταθεῖ ὡς φύλακες των πνευματικῶν συμφερόντων του λαοῦ, εἶχαν προδώσει τὴν ἐμπιστοσύνη που τους εἶχε ἀνατεθεῖ. Εἶχαν υιοθετήσῃ τὴ θέση ὅτι δεν χρειάζεται να ἀναμένουμε θαύματα και τὴ φανερὴ ἐκδήλωση της δυνάμεως του Θεοῦ ὅπως στις προηγούμενες ἡμέρες. Οἱ καιροὶ ἔχουν ἀλλάξει. Αὐτὰ τα λόγια ἐνισχύουν τὴν ἀπιστίαν τους, και λέγουν: Ὁ Κύριος δεν θα πράξει καλὸ, οὔτε θα πράξει κακὸ. Εἶναι υπερβολικὰ ἐλεήμων ὥστε να ἐπισκεφθεῖ τον λαὸ Του με κρίση. Ἐτσι, “Εἰρήνη και ἀσφάλεια” εἶναι ἡ κραυγὴ ἀνδρῶν που ποτὲ πλέον δεν θα υψώσουν τὴ φωνή τους σαν σάλπιγγα, για να δείξουν στον λαὸ του Θεοῦ τὴς παραβάσεις τους και στον οἶκο του Ἰακώβ τὴς ἀμαρτίες τους. Αὐτοὶ οἱ ἀλάλοι κύνες, που δεν ἤθελαν να γαυγίσουν, εἶναι ἐκεῖνοι που αἰσθάνονται τὴ δίκαιη ἐκδίκηση ἐνός

προσβεβλημένου Θεού. Άνδρες, νεάνιδες και μικρά παιδιά, όλοι αποθνήσκουν μαζί».
Testimonies, τόμος 5, σ. 211.

Ο Ζαχαρίας αμφέβαλε για το μήνυμα του τρίτου αγγέλου, το οποίο είναι το μήνυμα του Ηλία που επαναλαμβάνει την ιστορία του Ιωάννη του Βαπτιστή καθώς και την ιστορία του Γουλιέλμου Μίλλερ.

Πέντε Μήνες

Η Ελισάβετ έκρυβε την εγκυμοσύνη της επί πέντε μήνες.

Και μετά τας ημέρας εκείνας συνέλαβεν η Ελισάβετ, η γυνή αυτού, και έκρυπτεν εαυτήν επί πέντε μήνας, λέγουσα· Ούτω με εμεταχειρίσθη ο Κύριος εν ταις ημέραις καθ' ας επέβλεψεν επ' εμέ, διά να αφαιρέση το όνειδός μου μεταξύ των ανθρώπων. Και εν τω έκτω μηνί απεστάλη ο άγγελος Γαβριήλ από του Θεού εις πόλιν της Γαλιλαίας, ονομαζομένην Ναζαρέτ. Λουκάς 1:24–26.

Ο Ζαχαρίας ανήκε στην όγδοη τάξη των ιερέων, γεγονός που αντιστοιχεί με την περιτομή του υιού του Ιωάννη κατά την όγδοη ημέρα, όταν ο Ζαχαρίας θα μιλούσε πάλι. Αυτός και ο υιός του Ιωάννης αντιπροσωπεύουν τις οκτώ ψυχές που ήσαν στην κιβωτό του Νώε, οι οποίες ήσαν κρυμμένες από τον θάνατο που έφεραν τα ύδατα του κατακλυσμού επί πέντε μήνες, ή εκατόν πενήντα ημέρες. Οι εκατόν πενήντα ημέρες της εγκυμοσύνης και των υδάτων του κατακλυσμού αντιστοιχούν στις δύο περιόδους των πέντε μηνών στην Αποκάλυψη 9.

Ο Ζαχαρίας και ο υιός του Ιωάννης επίσης αντιπροσωπεύουν το πότε η έβδομη εκκλησία της Λαοδικείας μεταβαίνει στην όγδοη εκκλησία της Φιλαδελφείας. Από τη διακονία του Ζαχαρία κατά την όγδοη εφημερία έως την περιτομή του υιού του Ιωάννη κατά την όγδοη ημέρα, απεικονίζεται μία προφητική περίοδος, με τον αριθμό οκτώ να προσδιορίζει την αρχή και το τέλος. Εντός αυτής της προφητικής περιόδου υπάρχει μία περίοδος πέντε μηνών, η οποία αντιπροσωπεύει μία περίοδο απόκρυψης.

Η «ομιλία» της προφητείας προσδιορίζει τον επικείμενο νόμο της Κυριακής· έτσι ο Ζαχαρίας ομιλεί κατά τον νόμο της Κυριακής, όταν ο υιός του σφραγίζεται, όπως παριστάνεται με την πράξη της περιτομής. Σε εκείνη την ιστορία, πριν από τον νόμο της Κυριακής, όταν ο Ζαχαρίας ομιλεί, στο τέλος πέντε μηνών, κατά τον έκτο μήνα η Μαρία επισκέπτεται την Ελισάβετ και το Άγιο Πνεύμα χρίζει την Ελισάβετ, η οποία, ως γυναίκα, αντιπροσωπεύει το χρίσμα της εκκλησίας του Θεού τέσσερις μήνες πριν από τον επικείμενο νόμο της Κυριακής.

Και άνασταθεΐσα ή Μαρία έν ταΐς ήμέραις εκείναις, έπορεύθη μετά σπουδής εις την όρεινήν, εις πόλιν του Ίούδα· και εισήλθεν εις τον οΐκον του Ζαχαρίου και ήσπάσατο την Έλισάβετ. Καί έγένετο, ως ήκουσεν ή Έλισάβετ τον άσπασμόν της Μαρίας, έσκήρτησεν τὸ βρέφος έν τη κοιλία αὐτῆς· και έπλήσθη Πνεύματος Αγίου ή Έλισάβετ, και άνεφώνησε φωνή μεγάλη και είπεν· Εὐλογημένη σὺ έν γυναιξίν, και εύλογημένος ὁ καρπὸς της κοιλίας σου. Καί πόθεν μοι τοῦτο, ίνα έλθῃ ή μήτηρ του Κυρίου μου πρὸς έμέ; Ίδου γάρ, ως έγένετο ή φωνή του άσπασμοῦ σου εις τὰ ὠτά μου, έσκήρτησεν έν άγαλλιάσει τὸ βρέφος έν τη κοιλία μου. Καί μακαρία ή πιστεύσασα· διότι θα εκπληρωθοῦν ὅσα έλαλήθησαν πρὸς αὐτήν από Κυρίου.

Λουκάς 1:39–45.

Στο τέλος πέντε μηνών, η Ελισάβετ μίλησε προς τη Μαρία «μετά φωνῆς μεγάλης», επαινώντας την πίστη της Μαρίας στο μήνυμα του Γαβριήλ, το οποίο στις έσχατες ημέρες είναι το μήνυμα του τρίτου αγγέλου. Ο σύζυγος της Ελισάβετ, ο Ζαχαρίας, είχε απιστήσει, όχι όμως η Μαρία. Η Μαρία άκουσε το μήνυμα του Γαβριήλ πέντε μήνες μετά τον Ζαχαρία, ώστε η πίστη της στον τρίτο άγγελο επισημαίνεται ότι έρχεται αφού είχε αποκαλυφθεί το κρυμμένο μήνυμα των πέντε μηνών. Το κρυμμένο μήνυμα των πέντε μηνών στις έσχατες ημέρες είναι οι πρώτοι πέντε μήνες του κεφαλαίου εννέα της Αποκάλυψης, εδάφιο πέντε. Η Μαρία αντιπροσωπεύει την εκκλησία των εσχάτων ημερών, η οποία δέχεται το μήνυμα του τρίτου αγγέλου, το οποίο περιλαμβάνει ένα ιδιαίτερο αποσφράγισμα των πέντε μηνών αμέσως πριν από την έλευση της διακήρυξης του επικείμενου νόμου της Κυριακής, περίπου τέσσερις μήνες αργότερα.

Στα ορόσημα της επίσκεψης της Μαρίας, το κίνημα του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου, το οποίο αντιπροσωπεύεται από τον Ζαχαρία και την Ελισάβετ, συνδέεται με το κίνημα του τρίτου αγγέλου, το οποίο αντιπροσωπεύεται από τη Μαρία και τον Ιωσήφ. Ο Ζαχαρίας αντιπροσωπεύει έναν αξιωματούχο μιας εκκλησίας που απίστησε στο μήνυμα του τρίτου αγγέλου, και ο Ιωσήφ ο ξυλουργός αντιπροσωπεύει ένα κίνημα που συμβολίζεται από αυτοσυντηρούμενο έργο. Ο Αντβεντισμός τελειώνει όπως άρχισε, και άρχισε ως κίνημα, όχι ως οργανωμένη εκκλησιαστική δομή. Το κίνημα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, που αντιπροσωπεύεται από τον Ιωσήφ, τη Μαρία και τον Χριστό, είναι άμεσοι συγγενείς του Μίλλεριτικού κινήματος, το οποίο αντιπροσωπεύεται από τον Ζαχαρία, την Ελισάβετ και τον Ιωάννη, και η απιστία του 1863 αντιπροσωπεύεται από τον Ζαχαρία. Το 1863 αντιπροσωπεύει την απιστία στα μηνύματα του πρώτου και του δευτέρου αγγέλου, και το κίνημα του τρίτου αγγέλου αντιπροσωπεύει την πίστη της Μαρίας.

«Άγγελοι εστάλησαν για να βοηθήσουν τον ισχυρό άγγελο από τον ουρανό, και άκουσα φωνές που φαίνονταν να αντηχούν παντού: “Εξέλθετε εξ αυτής, ο λαός Μου, διά να μη γίνετε συμμετοχοί των αμαρτιών αυτής και διά να μη λάβετε εκ των πληγών αυτής. Διότι αι αμαρτίαι αυτής έφθασαν έως του ουρανού, και ο Θεός ενθυμήθη τας ανομίας αυτής.” Το μήνυμα αυτό εφαινετο να είναι προσθήκη εις το τρίτο μήνυμα, συννευόμενο με αυτό, καθώς η κραυγή του μεσονυκτίου συνενώθη με το μήνυμα του δευτέρου αγγέλου το 1844. Η δόξα του Θεού ανεπαύετο επί των υπομονετικών αγίων που ανέμεναν, και εκείνοι, άφοβοι, έδιδαν την τελευταία επίσημη προειδοποίηση, αναγγέλλοντας την πτώση της Βαβυλώνος και καλώντας τον λαό του Θεού να εξέλθει εξ αυτής, ώστε να διαφύγει το φοβερό αυτής τέλος.» Early Writings, 277.

Η συνένωση δύο μηνυμάτων παριστάνεται από την επίσκεψη της Μαρίας στην Ελισάβετ, και εκείνο το σημείο έφθασε όταν οι κρυμμένοι πέντε μήνες αποκαλύπτονται. Εκείνο το σημείο είναι όπου δύο προφητείες ενώνονται και διακηρύσσονται μαζί. Η μία διακηρύχθηκε από την Ελισάβετ και η άλλη από τη Μαρία. Η συνένωση δύο μηνυμάτων προσδιορίζει πότε η κραυγή του μεσονυκτίου ενώνεται με το μήνυμα του δευτέρου αγγέλου, και αυτό συνέβη στη Μίλλεριτική ιστορία, στη συνάθροιση του στρατοπέδου στο Exeter.

Αφού η Ελισάβετ και έπειτα η Μαρία έδωσαν τις διακηρύξεις τους, «Έμεινε δὲ ἡ Μαρία μετ’ αὐτῆς ὥσεί μῆνας τρεῖς, καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς.» Λουκάς 1:56. Η περίοδος των εξήντα ἑξι ημερών από το Έξετερ έως τις 22 Οκτωβρίου 1844 παριστάνεται από εκείνους τους τέσσερις μήνες, οι οποίοι ολοκληρώθηκαν κατά τον επικείμενο νόμο της Κυριακής, όταν ο Ζαχαρίας μίλησε. Οι τέσσερις μήνες αντιπροσωπεύουν την περίοδο της διακήρυξης του μηνύματος της κραυγής του μεσονυκτίου, η οποία έρχεται μετά το μήνυμα των πέντε κρυμμένων μηνών.

Τα δύο μηνύματα στην ιστορία των Μιλλεριτών ήταν του πρώτου και του δεύτερου αγγέλου, και το μήνυμα του πρώτου αγγέλου ενδυναμώθηκε από την εκπλήρωση μιας χρονικής προφητείας που άρχιζε με μια περίοδο πέντε μηνών, η οποία ήταν εν μέρει κρυμμένη μέχρι δέκα ημέρες πριν από την εκπλήρωσή της, στις 11 Αυγούστου 1840, όπως εκτέθηκε από τον Josiah Litch. Η ενδυνάμωση του μηνύματος του δεύτερου αγγέλου ήταν η διόρθωση της εσφαλμένης πρόβλεψης του 1843, η οποία έλαβε χώρα στη συνάθροιση στρατοπέδευσης του Exeter, όπως εκτέθηκε από τον Samuel Snow.

Η διακήρυξη του διττού μηνύματος της κραυγής του μεσονυκτίου παριστάνεται ως μια σύντομη περίοδος πριν κλείσει η θύρα, η οποία, στην ιστορία του Νόε, άνοιξε μια πεντάμηνη περίοδο που κατέληξε με την κιβωτό να αναπαύεται επί του όρους Αραράτ. Η περίοδος της διακήρυξης της κραυγής του μεσονυκτίου έρχεται μετά την αποσφράγιση των κεκρυμμένων πέντε μηνών, η οποία συνέβη δέκα ημέρες πριν από τις 11 Αυγούστου 1840, και επίσης ήλθε αφού ο Κύριος απέσυρε την χείρα Του από τους αριθμούς τους οποίους είχε καλύψει επάνω στον πίνακα του 1843. Οι δέκα ημέρες από 1 έως 11 Αυγούστου αντιστοιχούν προς τις εξήντα ἑξι ημέρες από το Exeter έως τις 22 Οκτωβρίου 1844, και η διττή μαρτυρία προσδιορίζει ότι η αποσφράγιση κεκρυμμένων πέντε μηνών, συνοδευόμενη από τη διόρθωση της εσφαλμένης διακήρυξης που προκάλεσε την πρώτη απογοήτευση, λαμβάνει χώρα όταν η Μαρία συναντά και ασπάζεται την Ελισάβετ στον έκτο μήνα.

Κατά τον νόμο της Κυριακής, οι Ηνωμένες Πολιτείες μιλούν ως δράκων, ο όνος του Ισλάμ μιλά, και το όραμα του Αββακούμ μιλά διά του στόματος του Ιερεμία, του Ζαχαρία και του Ιεζεκιήλ. Κατά τον νόμο της Κυριακής ο Ιεζεκιήλ είναι σημείο, εκπροσωπώντας έτσι το λάβαρο που υψώνεται κατά τον νόμο της Κυριακής. Δύο από τις εννέα αναφορές της λέξεως «σημείο» στον Ιεζεκιήλ προσδιορίζουν τα «σάββατα» ως το σημείο του αγιασμού, το οποίο αντιπροσωπεύει τον συνδυασμό της Θεότητας με την ανθρωπότητα.

Ἄλλ’ ἐνήργησα ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου, ἵνα μὴ βεβηλωθῇ ἐνώπιον τῶν ἐθνῶν, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἦσαν, ἐνώπιον τῶν ὁποίων ἐγνώρισα ἑμαυτὸν εἰς αὐτούς, ἐξάγων αὐτοὺς ἐκ γῆς Αἰγύπτου. Διὸ τοὺς ἐξήγαγον ἐκ γῆς Αἰγύπτου καὶ εἰσήγαγον αὐτοὺς εἰς τὴν ἔρημον. Καὶ ἔδωκα αὐτοῖς τὰ προστάγματά μου καὶ ἐδήλωσα αὐτοῖς τὰ κρίματά μου, τὰ ὅποια ἐὰν πράξῃ ἄνθρωπος, θέλει ζήσῃ δι’ αὐτῶν.

Επιπλέον δε, τους έδωσα και τα σάββατά μου, για να είναι σημείο μεταξύ εμού και αυτών, ώστε να γνωρίζουν ότι εγώ είμαι ο Κύριος που τους αγιάζω. Αλλά ο οίκος του Ισραήλ αποστάτησε εναντίον μου στην έρημο· δεν περπάτησαν σύμφωνα με τα προστάγματά μου και καταφρόνησαν τις κρίσεις μου, τις οποίες, αν πράξει άνθρωπος, θα ζήσει δι’ αυτών· και τα σάββατά μου βεβήλωσαν πολύ. Τότε είπα ότι θα εκχύσω επάνω τους τον θυμό μου στην

έρημο, για να τους εξολοθρεύσω. Αλλά ενήργησα χάριν του ονόματός μου, ώστε να μη βεβηλωθεί ενώπιον των εθνών, ενώπιον των οποίων τους εξήγαγα. Και ακόμη ύψωσα το χέρι μου προς αυτούς στην έρημο, ότι δεν θα τους έφερνα στη γη που τους είχα δώσει, την ρέουσα γάλα και μέλι, που είναι η δόξα όλων των γαιών· επειδή καταφρόνησαν τις κρίσεις μου και δεν περπάτησαν σύμφωνα με τα προστάγματά μου, αλλά βεβήλωσαν τα σάββατά μου· διότι η καρδιά τους πήγαινε πίσω από τα είδωλά τους. Πλην όμως ο οφθαλμός μου τους λυπήθηκε, ώστε να μη τους αφανίσω, και δεν έκαμα πλήρες τέλος αυτών στην έρημο. Αλλά είπα προς τα τέκνα τους στην έρημο· Μη περπατείτε κατά τα προστάγματα των πατέρων σας, ούτε να τηρείτε τις κρίσεις τους, ούτε να μιαίνεστε με τα είδωλά τους· εγώ είμαι ο Κύριος ο Θεός σας· περπατείτε σύμφωνα με τα προστάγματά μου και τις κρίσεις μου φυλάττετε και πράττετέ τες· και αγιάζετε τα σάββατά μου, και αυτά θα είναι σημείο μεταξύ εμού και υμών, ώστε να γνωρίζετε ότι εγώ είμαι ο Κύριος ο Θεός σας. Ιεζεκιήλ 20:9–20.

Ο Ιεζεκιήλ αντιπροσωπεύει το λάβαρο των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, και το σημείο της Θεότητας ενωμένης με την ανθρωπότητα είναι τα «σάββατα» του Κυρίου. Ο Ιεζεκιήλ είναι το σημείο κατά την αρχή της πολιορκίας και είναι το σημείο κατά την καταστροφή της Ιερουσαλήμ, όταν υψώνεται ως λάβαρο. Κατά την αρχή της πολιορκίας, εκείνοι που αρνούνται να δουν και να ακούσουν, που βεβηλώνουν τα «σάββατά» Του, είναι επίσης σημείο.

Κατόπιν ήλθαν προς εμέ κάποιои από τους πρεσβυτέρους του Ισραήλ και εκάθισαν ενώπιόν μου. Και ήλθε προς εμέ ο λόγος του Κυρίου, λέγων: Υιέ ανθρώπου, οι άνθρωποι αυτοί έστησαν τα είδωλά τους μέσα στην καρδιά τους και έθεσαν το πρόσκομμα της ανομίας τους ενώπιον του προσώπου τους· να ερωτηθώ τάχα καθόλου από αυτούς; Διά τούτο, λάλησε προς αυτούς και ειπέ προς αυτούς· Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός· Κάθε άνθρωπος από τον οίκο του Ισραήλ, ο οποίος στήνει τα είδωλά του μέσα στην καρδιά του και θέτει το πρόσκομμα της ανομίας του ενώπιον του προσώπου του, και έρχεται προς τον προφήτη, εγώ ο Κύριος θα αποκρίνομαι σε εκείνον που έρχεται σύμφωνα με το πλήθος των ειδώλων του· ώστε να συλλάβω τον οίκο του Ισραήλ μέσα στην ίδια τους την καρδιά, επειδή όλοι έχουν αποξενωθεί από εμένα εξαιτίας των ειδώλων τους.

Διά τούτο ειπέ πρὸς τὸν οἶκον Ἰσραήλ· Οὕτως λέγει Κύριος ὁ Θεός· Μετανοήσατε καὶ ἀποστράφητε ἀπὸ τῶν ειδώλων ὑμῶν, καὶ ἀποστρέψατε τὰ πρόσωπά σας ἀπὸ πάντων τῶν βδελυγμάτων ὑμῶν. Διότι πᾶς ἐκ τοῦ οἴκου Ἰσραήλ, ἢ ἐκ τοῦ ξένου τοῦ παροικοῦντος ἐν τῷ Ἰσραήλ, ὅστις ἀποχωρίζεται ἀπ’ ἐμοῦ, καὶ ἀναβιβάζει τὰ ειδώλα αὐτοῦ εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ, καὶ θέτει τὸ πρόσκομμα τῆς ἀνομίας αὐτοῦ ἔμπροσθεν τοῦ προσώπου αὐτοῦ, καὶ ἔρχεται πρὸς προφήτην διὰ νὰ ἐρωτήσῃ αὐτὸν περὶ ἐμοῦ, ἐγὼ, ὁ Κύριος, θέλω ἀποκριθῆ εἰς αὐτὸν δι’ ἐμαυτοῦ· καὶ θέλω στρέψῃ τὸ πρόσωπόν μου ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, καὶ θέλω καταστήσῃ αὐτὸν σημεῖον καὶ παροιμίαν, καὶ θέλω ἐξολοθρεύσῃ αὐτὸν ἐκ μέσου τοῦ λαοῦ μου· καὶ θέλετε γνωρίσει ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Κύριος. Καὶ ἐὰν ὁ προφήτης πλανηθῇ, ὅταν λαλήσῃ λόγον, ἐγὼ, ὁ Κύριος, ἐπλάνησα τὸν προφήτην ἐκεῖνον, καὶ θέλω ἐκτείνειν τὴν χεῖρά μου ἐπ’ αὐτόν, καὶ θέλω ἀπολέσῃ αὐτὸν ἐκ μέσου τοῦ λαοῦ μου Ἰσραήλ. Καὶ θέλουσι βαστάσῃ τὴν τιμωρίαν τῆς ἀνομίας αὐτῶν· ἡ τιμωρία τοῦ προφήτου θέλει εἶσθαι καθὼς ἡ τιμωρία ἐκείνου ὅστις ζητεῖ παρ’ αὐτοῦ· ὥστε ὁ οἶκος Ἰσραήλ νὰ μὴ πλανᾶται πλέον ἀπ’ ἐμοῦ, μηδὲ νὰ μολύνεται πλέον μὲ πάσας τὰς παραβάσεις αὐτῶν· ἀλλὰ νὰ εἶναι λαός μου, καὶ ἐγὼ νὰ εἶμαι Θεὸς αὐτῶν, λέγει Κύριος ὁ Θεός. Ἰεζεκιήλ 14:1–11.

Στο Νάσβιλ, εκείνοι εντός της Λαοδικειακής Εκκλησίας των Αντβεντιστών της Εβδομης Ημέρας οι οποίοι απίστησαν, όπως ο Ζαχαρίας· οι οποίοι «έλαβαν τη θέση ότι δεν χρειάζεται να αναμένουμε θαύματα και τη χαρακτηριστική εκδήλωση της δυνάμεως του Θεού όπως στις παλαιότερες ημέρες», όπως παριστάνεται από το 1840 έως το 1844, θα βρεθούν αντιμέτωποι με εκείνους εκτός του Αντβεντισμού ως προς το γιατί απέτυχαν να δώσουν προειδοποίηση. Αυτοί καθίστανται το «σημείο» του ψευδούς μηνύματος περί ειρήνης και ασφάλειας, το οποίο σηματοδοτεί τον διαχωρισμό των φρονίμων και των μωρών, όπως παριστάνεται από τις δύο αντίθετες σκηνές στη συνάθροιση κατασκηνώσεως του Έξετερ. Φέρουν «σημείο» ειδωλολατρίας και ανταρσίας, ενώ ο Ιεζεκιήλ φέρει το αληθινό προφητικό προειδοποιητικό μήνυμα. Στο τέλος της πολιορκίας, όταν η Ιερουσαλήμ καταστρέφεται, αντιπροσωπεύοντας τον νόμο της Κυριακής, το σημείο της ανταρσίας είναι το χάραγμα του θηρίου και το σημείο της υπακοής είναι η σφραγίδα του Θεού.

Για τον Αντβεντισμό, η δοκιμασία κλείνει πλήρως με τον νόμο της Κυριακής, και υπάρχει εκεί ένα σημείο των δικαίων και των ασεβών που σημειώνονται. Το κλείσιμο της δοκιμασίας κατά τον προσεχώς ερχόμενο νόμο της Κυριακής προτυπώνει το κλείσιμο της δοκιμασίας όταν ο Μιχαήλ εγείρεται, και εκεί το σημείο του θανάτου των πλήθων παριστάνεται από τον Γωγ και τον Μαγώγ.

Και οι διαβάτες που θα διαβαίνουν μέσα από τη γη, όταν κάποιος δει οστό ανθρώπου, τότε θα στήσει κοντά του σημείο, έως ότου οι θάπτοντες το θάψουν στην κοιλάδα του Αμών-Γωγ. Και επίσης το όνομα της πόλεως θα είναι Αμωνά. Έτσι θα καθαρίσουν τη γη. Ιεζεκιήλ 39:15, 16.

Το σημείο της διαθήκης προσδιορίζεται στο τριακοστό έβδομο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ, όπου η κοιλάδα των νεκρών οστών επαναφέρεται στη ζωή και οι δύο ράβδοι ενώνονται. Τα οστά επαναφέρονται στη ζωή μέσω ενός μηνύματος του Ισλάμ, το οποίο παριστάνεται ως οι τέσσερις άνεμοι, τυπολογώντας έτσι την 11η Αυγούστου 1840. Οι δύο ράβδοι συνενώνονται σε μία, παριστάνοντας έτσι την ένωση του μηνύματος του δευτέρου αγγέλου με το μήνυμα της κραυγής του μεσονυκτίου. Τα οστά είναι η ενδυνάμωση του πρώτου αγγέλου και οι δύο ράβδοι είναι η ενδυνάμωση του δευτέρου αγγέλου. Έκτοτε ο λαός του Θεού είναι ο εκλεκτός λαός της διαθήκης Του των εσχάτων ημερών, παριστάνεται δε από τον Ιωάννη ως εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες.

Καὶ ἐγὼ θέλω συνάψαι μετ’ αὐτῶν διαθήκην εἰρήνης· διαθήκη αἰώνιος θέλει εἶσθαι μετ’ αὐτῶν· καὶ θέλω στηρίξει αὐτούς, καὶ πληθύνει αὐτούς, καὶ θέλω θέσει τὸ ἁγιαστήριόν μου ἐν μέσῳ αὐτῶν εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ἡ σκηνή μου θέλει εἶσθαι μετ’ αὐτῶν· καὶ ἐγὼ θέλω εἶσθαι Θεὸς αὐτῶν, καὶ αὐτοὶ θέλουσιν εἶσθαι λαός μου. Καὶ τὰ ἔθνη θέλουσι γνωρίσει ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Κύριος ὁ ἁγιάζων τὸν Ἰσραὴλ, ὅταν τὸ ἁγιαστήριόν μου ᾗ ἐν μέσῳ αὐτῶν εἰς τὸν αἰῶνα. Ιεζεκιήλ 37:26–28.

Ο συνδυασμός της θεότητας και της ανθρωπότητας παριστάνεται με ποικίλους τρόπους μέσα στον Λόγο του Θεού, και μία απεικόνιση είναι όταν η «ακρόπολη της ψυχής», η οποία βρίσκεται μέσα στην ανώτερη φύση του ανθρώπου, προσαρτάται στην ακρόπολη του αγιαστηρίου του Θεού. Όταν ο ουράνιος θρόνος, ο οποίος αντιπροσωπεύει την ακρόπολη του Θεού, ενώνεται με την ακρόπολη της ανώτερης φύσεως του ανθρώπου, ο λαός του Θεού «αγιάζεται» και Εκείνος κατοικεί «εν τω μέσω αυτών εις τον αιώνα».

Μετὰ τὸ τριακοστὸν ἑβδομον κεφάλαιον, ὁ Ἰεζεκιὴλ παραθέτει τὰ κεφάλαια τριακοστὸν ὄγδοον καὶ τριακοστὸν ἕνατον, ὅπου πραγματεύεται τὸν Γωγ καὶ τὸν Μαγὼγ ὡς σύμβολα τῆς συνομοσπονδίας τῆς ἀνθρωπότητος, ἣτις εἶναι ἔξωθεν τοῦ ἐκλεκτοῦ λαοῦ τῆς διαθήκης τοῦ Θεοῦ. Ἐν τῷ τεσσαρακοστῷ κεφαλαίῳ, ὁ λαὸς τῆς διαθήκης τοῦ τριακοστοῦ ἑβδόμου κεφαλαίου παρίσταται ὡς ναὸς ὁ ὁποῖος πληροῖ ὅλην τὴν γῆν. Τὰ κεφάλαια τριακοστὸν ὄγδοον ἕως τεσσαρακοστὸν ἀντιπροσωπεύουν τὴν ἔγερσιν τοῦ λαοῦ τῆς διαθήκης τοῦ Θεοῦ ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις, ὡς τοῦτο παρίσταται διὰ τῶν ἀριθμῶν 38 καὶ 40.

Θα συνεχίσουμε αυτά τα ζητήματα στο επόμενο άρθρο.